

มุมมองความ หรือ ประสบการณ์ จากสมาชิก

แต่งงานกับคนไอร์แลนด์ โดยการจดทะเบียนสมรสในประเทศไทย, เดินทางมาประเทศไอร์แลนด์, ประสบการณ์จากสายการบิน, เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นกับแจ๊ และสามี, ปัญหา เรื่องไม่มี work permit, ลิดตี ๆ ศึกษาตี ๆ ก่อนจะมีสามีฝรั่ง, ประสบการณ์ ส่วนตัว.....ส่วนตัว จำ, สินค้าส่งออก...ฝรั่งเกษียณ, ไทย แบบ ญี่ปุ่น “เทปิ่ง”, จาก Mrs. ไชยม่อน

แต่งงานกับคนไอร์แลนด์ โดยการจดทะเบียนสมรสในประเทศไทย

พอดีเพิ่งทำเรื่องแต่งงานเสร็จไปหมาดๆคะ ซึ่งขั้นตอนก็ไม่ยุ่งยากอะไรถ้าเราเข้าใจ แต่ก็เล่นเอาเหนื่อยเหมือนกันเพราะเราไม่มีข้อมูลเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็เล่าสู่กันฟังคะ สำหรับเอกสารที่จะนำไปประกอบแต่งงานกับคนไอร์แลนด์ โดยการจดทะเบียนสมรสในประเทศไทย ขั้นตอนมีดังนี้คะ

1.affirmation form (เอกสารรับรองความเป็น โสด)ของฝ่ายชาย คือสามารถขอรับฟอร์มตัวอย่างได้ที่สถานทูตไอร์แลนด์ หรือ จากสำนักทะเบียน (Marriage Register Department) ในประเทศไอร์แลนด์ เสียก่อนเมื่อได้แล้ว คุณจึงไปจดทะเบียนสมรสได้ที่สำนักงานเขต คะ (พร้อมฉบับแปลไทย) ซึ่งผ่านการรับรองการแปลจากกงสุลไอร์แลนด์ประจำประเทศไทย

2.passport ของฝ่ายชาย

3.สำเนาทะเบียนบ้านของคุณ

4.บัตรประชาชนตัวจริง พร้อมสำเนา

ทั้งหมดนี้คุณสามารถนำไปยื่นทำเรื่องสมรสได้ที่อำเภอทุกอำเภอที่สะดวก แต่ถ้าจะให้แนะนำให้ไปอำเภอที่เป็นที่นิยมไปจดทะเบียนกันเยอะๆ เพราะจะสะดวกสำหรับคู่ชาวต่างชาติ เช่นอำเภอบางรัก เป็นต้น

ขอเพิ่มตรงรายละเอียดของขั้นตอนตอนไปดำเนินเรื่องกับสถานทูตในเรื่องของเอกสาร affirmation form นิดนึ่งคือ

1.นำฟอร์มที่เตรียมมาของฝ่ายชาย พร้อม passport ไปยื่นที่กงสุลไอร์แลนด์ประจำประเทศไทย และเจ้าหน้าที่จะให้ฝ่ายชายเซ็นต์ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ โดยประมาณ 3-4 วันทำการค่อยมารับเอกสารคืน

2.เมื่อได้ฟอร์มคืนแล้วให้นำไปแปล ตามบริษัทแปลต่างๆ ราคาจะอยู่ที่แผ่นละ 300 บาท และนำไปที่สถานกงสุลใหญ่ที่ถนนแจ้งวัฒนะ เพื่อให้ทางกงสุลประทับตรารับรองการแปลถูกต้องให้ โดยค่าใช้จ่าย 400 บาทต่อแผ่น มารับเอกสารคืน 2 วันทำการหลังจากมายื่น หรือ 800บาทต่อแผ่น ใช้เวลา 2 ชั่วโมงมารับเอกสาร

3.นำเอกสารทั้งหมดไปที่อำเภอเพื่อทำการจดทะเบียนสมรส

ขอให้มีความสุขนะคะ ^_^

เดินทางมาประเทศไอร์แลนด์

พอดีมีโอกาสได้อ่าน สารสัมพันธ์ ในคอลัมน์ประสบการณ์จากสมาชิก ที่พี่สาวเป็นสมาชิกอยู่ ก็เกิดอาการคันปากขยับเลขขอจับปากกามาเขียนส่งให้ ทีมงานได้พิจารณาอ่านดู ถึงแม้ไม่ใช่สมาชิกแต่ก็ขอเขียนแทนพี่สาวแล้วกัน หวังว่าทางทีมงานคงพอรับได้นะครับ

ตั้งแต่มีโอกาสติดตามมาดูโลก ก็เพิ่งได้มีโอกาสเดินทางมาต่างประเทศครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง ครั้งแรกเดินทางไปฝรั่งเศสมา ประสบการณ์ที่ได้รับ ก็ได้เจอทั้งเรียลฝรั่งเศสและเศษฝรั่ง ครั้งนี้ได้มาประเทศไอร์แลนด์ถือได้ว่าเป็นโอกาสอันดีอีกครั้งที่จะได้มาเห็นวัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของเพื่อนร่วมโลกในอีกทวีปหนึ่ง ขอบอกว่าเริ่มรู้สึกชอบภูมิประเทศนี้ตั้งแต่อยู่บนเครื่องบินก็ว่าได้ เพราะมองลงมาเห็นภูเขา ทะเลและความเขียวขจีของหมู่ภูมุดต้นไม้ใบหญ้า ในใจคิดว่าอากาศน่าจะดี ยังงัยจะต้องสูดเอาอากาศเก็บเอาไว้ให้เยอะ ๆ หน่อย ก่อนที่จะต้องไปสูดเอาควันรถผสมมลพิษที่กรุงเทพมหานคร ฟ่าอีกครึ่ง พอลงเครื่องความประทับใจก็บังเกิดตอนที่ต้องผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ทางเข้ามีการแยกไว้เสร็จสรรพว่า ถ้าเป็นอียู (EU) ไฟเขียวผ่านตลอด แต่ถ้าเป็นอื่นี่ (หมายถึงผมนี่แหละหรือพวก non-EU) ต้องเจอไฟแดงก่อน ผมรู้สึกส่วนตัวเองเป็นประหนึ่งกระหริ่งคอยาวเดินเข้าเซ็นเตอร์พอยท์ ยังงัยงั้น พวกผมมองตั้งแต่ผมที่แตกปลายร่ายยาวไปถึงนิ้วเท้าที่เป็นเล็บขบ ตามรายละเอียดหลายอย่าง เช่นว่า มาทำไม มาหาใคร จะอยู่กี่วัน ซึ่งอันนี้ผมรู้สึกเฉย ๆ ถือว่าทำตามหน้าที่แต่มีคำถามหนึ่งที่สะกิดต่ออารมณ์เสียคือ มีดั่งคัมเท่าไร ไหม ในใจก็อยากถามเหมือนกันว่า คุณ(มิ่ง)จะอยากรู้ไปทำไมว่าเอามาทำไร อีกอย่างเงินที่เอามาก็อยู่ในบัตรเครดิต อีกอย่างบอกแล้วว่าจะมาหาพี่สาวจะให้ข้าพเจ้าหอบสมบัติเจ้าคุณพ่อมาทำอะไรเยอะแยะ

คิดอยู่ตั้งนานจะตอบมันเท่าไรหรีว่ะ สุดท้ายก็หอบเงินสดเท่าที่มีในกระเป๋าให้ดู พวกก็มองลอดแวนออกมา แล้วก็ให้ผ่าน แต่สิ่งนี้ก็แสดงให้เห็นถึงสิทธิของการรวมกลุ่มที่เอื้อประโยชน์ให้คนในกลุ่มประเทศสมาชิก สิ่งถือได้ว่าเป็นข้อดีประการหนึ่งของการรวมตัวกันในกลุ่มยุโรป

ความประทับใจอีกอย่างหนึ่งคือเรื่องของผู้คน ทั้งคนไทยและคนท้องถิ่นที่มีน้ำใจช่วยเหลือ ครั้งหนึ่งได้มีโอกาสเดินทางไปอีกเมืองหนึ่ง แล้วก็หาทางไปสถานที่ที่ต้องการไม่เจอ เลยสอบถามทางจากคนแถวนั้น ซึ่งก็ได้รับการแนะนำเส้นทางเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าในที่สุดจะหาไม่เจอก็ตามที แต่รู้สึกประทับใจในความเป็นมิตร ส่วนคนไทยที่ได้รู้จัก ต้องขอบอกว่าไม่เสียชาติเกิด ที่ได้เกิดมาบนผืนแผ่นดินเดียวกัน เพราะทุกคนน่ารักมากถึงมากที่สุดให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ แสวงออกถึงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ นี่แหละคือสิ่งที่ผมภาคภูมิใจในความเป็นคนไทยที่ยากจะหาคนประเทศไหนในโลกมาเปรียบ

ส่วนสิ่งที่ไม่ค่อยชอบเท่าไรหรีวกับประเทศไอร์แลนด์คือความไม่ค่อยสะอาดของท้องที่บางแห่ง เท่าที่ผ่านไปมาหลายเมือง มักจะพบเศษขยะอยู่เต็มท้องถนน บางครั้งวันไหนมีลมพัดแรง เศษกระดาษแฉกจะปลิวมาแปะหน้า ทำให้บรรยากาศความสวยงามของบ้านเรือนที่เก่าแก่ถูกลดคุณค่าลงไปอย่างน่าเสียดาย อย่างไรก็ตาม ไอร์แลนด์ที่เป็นประเทศเล็ก ๆ แต่ก็มีประวัติความเป็นมาที่น่าสนใจไม่น้อย มีความเจริญทางด้านเทคโนโลยีและเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง คงเป็นเรื่องที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง ถ้าหากรอยตะเข็บแห่งวัฒนธรรมดั้งเดิมกับความเจริญทางด้านวัตถุนิยมต้องฉีกขาดออกจากกัน จนทำให้คนรุ่นใหม่ลืมความเป็นเอกลักษณ์ของชาติตัวเองไป แต่ผมเชื่อว่าจะไม่มีการเกิดขึ้นกับคนไทยอย่างแน่นอน เพราะในวันที่ 20 ที่ผ่านมาก็มีการทำพิธีทางศาสนา เนื่องในวันวิสาขบูชา ที่ได้รับการยกย่องให้เป็นวันสำคัญของโลก โดยกลุ่มคนไทยในไอร์แลนด์ ซึ่งถือเป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นที่สุด แม้ว่าผมจะมีโอกาสได้อยู่ในประเทศนี้เพียงระยะเวลาสั้น ๆ แต่ก็ประทับใจในหลายสิ่งหลายอย่างกับบรรดาพี่น้องผองเพื่อนคนไทยด้วยกัน หากมีโอกาสคงได้กลับมาเยี่ยมเยียนกันอีก สุดท้ายนี้ ก็ขอให้ทุกท่านมีความสุขกันมาก ๆ นะครับ Enjoy!.....จาก คุณ เอ

มุมมองประสบการณ์จากสมาชิก ตอน ประสบการณ์จากสายการบิน

สวัสดิ์คะท่านผู้อ่านและสมาชิกสารสัมพันธ์ทุกท่าน อัจฉินอยากจะเล่าเพื่อระบายความในใจของอัจฉินให้ท่านฟังและอัจฉินก็คิดว่าบางครั้งท่านก็คงได้พบเจอเหตุการณ์แบบที่อัจฉินได้ประสบมา แฮ่ ก็เคยแต่ได้ยินพวกแอร์พวกสจ๊วตเค้าว่านิทานผู้โดยสารอย่างเราไปต่าง ๆ นานา แต่เค้าไม่ได้มองพวกเค้าเลยว่าพฤติกรรมทำให้บริการกับผู้โดยสารซึ่งเป็นคนไทยอย่างเรานั้นแยขนาดไหน เรื่องนี้ผู้โดยสารคนไทยที่อยู่ต่างประเทศจะรู้ดี จริงมั๊ยคะท่าน ก็จะไปบางทีก็อารมณ์เสียเป็นข้าวบูดตั้งแต่เริ่มโทรไปจองตั๋วแล้ว มีอย่างไหนที่เราจะพูดเพราะลงท้ายว่าคะว่าจ๋าแล้วแต่พวกตอบกลับมาแบบว่าเรานี้เป็นคนใช้ที่บ้าน(อันนี้ถึงจะไม่บอกแต่ท่านคงเดาออกว่าเป็นของสายการบินใด) พอไปใช้บริการของสายการบินอื่นก็ไปเจอความขมขื่นอีกของผู้ให้บริการเราซึ่งเป็นคนไทยแบบเราแหละ ก็ไม่เข้าใจเนอะว่าทำไมถึงทำกับฉันด้วยซึ่งเราก็เป็นคนไทยเหมือนกัน เคยถามเพื่อน ๆ ว่าเคยเจอแบบเนี่ยะ เพื่อนตอบว่า "งูรู้ปะ" เสียทำไมจะไม่เคย แต่ขั้นก็ตอกกลับให้มันรู้กันไปเลย ว่าขั้นก็เสียเงินค่าโดยสารเหมือนพวกฝรั่งนะยะ คุณเชื่อมั๊ยว่าบางเที่ยวบินที่ต้องนั่งกลับบ้านไปเมืองไทยนะยะ อัจฉินต้องคอยนั่งสวดมนต์แผ่เมตตาให้พวกนี้ ตั้งแต่เริ่มขึ้นเครื่องจนเครื่องจอดที่เมืองไทย เพราะอะไรนะเธอ ก็เพราะว่าไม่อยากสร้างความสามัคคี ให้ชายชายขี้น้ำบรรดาพวกฝรั่งนะชิคะ และพอเครื่องบินจอดบีบอัจฉินเดินออกจากวงช้างได้ ก็หายใจอย่างโล่งอก แถมไหว้พระอีก ไม่ใช่ว่าดีใจจนเนื้อเต้นเพราะมาถึงบ้านเกิดนะท่าน อัจฉินดีใจเพราะผ่านFlight นรกมาได้ไงละคะท่าน และสาธุถ้าคราวหน้าต้องนั่งเครื่องบินมาเยี่ยมบ้านอีก ก็ภาวนาขออย่าให้เจอแบบนี้อีกเลย(แต่จะว่าไปก็เสี่ยงแบบนี้ทุกทีแหละ)อัจฉินกลัวจะกลัวว่าบรรดาผู้ให้บริการเราที่เป็นคนไทยมันจะกัคอัจฉินตายหรืออัจฉินจะได้ขึ้นโรงพักเป็นข่าวดังก่อนได้กลับบ้านเพื่อมาหาญาติโกโหติกาณะชิคะ และถ้าท่านเคยเจอประสบการณ์อย่างนี้อัจฉินเจอก็โปรดเขียนมาเล่าสู่กันฟัง ทางสารสัมพันธ์บ้างนะคะ สวัสดิ์คะ *ยายมากคะ*

เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นกับแจ้และสามี

เรื่องนี้ได้เกิดขึ้นกับแจ้และสามีมาสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อตอนกลับไปเยี่ยมบ้านที่เมืองไทยเมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา ..คิดขึ้นมาทีไรยังไม่หายเจ็บใจมาจนถึงทุกวันนี้ จะเล่าให้ฟังคะ ไ้อ้เราเนาะก็ตามประสาอยากซ่าส์เมื่อตอนแก่กะเค้ามั่ง เพราะเมื่อตอนสาว ๆ ท่านพ่อกับท่านแม่คุมเข้ม ไม่ต้องสงสัยหรอกนะ เพราะที่บ้านอะฮันเค้าชอบโบกกันกะก็โบราณ ینگคะ วันที่เกิดเรื่องเรากะสามีก็คิดกันว่าจะไปกินอาหารเย็นข้างนอก เสร็จแล้วก็ว่าจะจะไปโฉบเฉี่ยวดูสาว ๆ สายเดี่ยวแถวๆ ตรอกข้าวสารแล้วก็จะไปเที่ยวต่อให้หายฟุ้งซ่าน แถวๆ พัดพงษ์ อย่างเข้าใจผิดคิดว่าเราชาติสดแบบนั้น ที่จะไปนะเรากะว่าจะไปดูบรรดาร้านรวงริมถนนเพราะเห็นเค้าว่ามิของชายเพียบ ไ้อ้เราเนาะขาซ้อปจะประเภทว่าที่ไหนมิอะไรอยู่ตรงไหนขอให้ออกมาหะแม่ลุยแหลกบางทีนะยังเคยแบกเป้ไปแบกของที่ซ้อปเลย คิดดูเอาละกันว่าขนาดไหน (เชื่อมะว่าเรากะสามีไม่ได้บอกที่บ้านนะว่าไปสถานที่แบบนี้นัก ขึ้นบอคนะรับรองโดนค่ากันทั้งคู่) เข้าเรื่องต่อเราก้ไปแท็กซี่ ไ้อ้ยรถก็ติดแหง็กไปทีละคืบๆ ไ้อ้เราก้อพอได้เวลาอาหารก็ถามแฟนว่าหิวมั๊ยอะไรประมาณนี้ ก็หาเรื่องคุยกันไปเพื่อให้ลืมความหิวใจ แล้วเราก้อกลับไปบึงนึ่ง และก้ตกใจตื่นเมื่อเช้าไซเฟอร์มันบอกว่าถึงแล้ว เราก้เออเลย ถึงไหนเธอ มันบอกลถึงร้านอาหาร ینگครับ เห็นพีหิว ผมเลยมาส่งให้ถึงที่ เราก้ไม่ได้เอะใจนะแต่ยังงอยู่ว่าทำไมมันมาส่งเราที่ร้านอาหารทะเล แล้วมันก้อรีบ ไปปู้ดเลย แล้วเราก้อไม่ได้อยากทานอาหารทะเลเท่าไร มีคนมาเปิดประตูรถแท็กซี่ท่าทางนะก้อเหมือนจะบริการดี ก็เออเข้าไปนั่งกิน เชื่อมั๊ยว่าปลาหมึกย่างหนึ่งตัว กุ้งก้ามกรามสองตัว ต้ม

ฆ่าได้ด้วยเล็ก และข้าวเปล่าสองจาน นำสิงห์หนึ่งขวด เมื่อคิดเงินแล้วราคาเท่าไรรู้ปะ 1,800 กว่าบาท เราก็อขอคุณเมณูมันตอบเราว่าร้านจะปิดแล้วของทุกอย่างเก็บหมดแล้ว แฟนเราก็บอกให้จ่ายเงินไปหะตัดปัญหา เราก็ โอเค ทีนี้ก็ถามเด็กในร้านว่าออกจากร้านนี้แล้วเดินไปสิลมทางไหนเพราะแท็กซี่มันบอกว่าไม่ไกล แต่รู้ไหมท่านคราวนี้ดิฉันถึงบางอ้อเลยเรา โคนเชื่อคะ คือว่าไอ้เจ้าคนขับแท็กซี่เนี่ยถ้ามันพาลูกค้ามาที่ร้านนี้มันจะได้ค่าคอมมิชชั่นไง คะ ก็คิดทบทวนดูมิน่าละ ไอ้เจ้าไซเฟอร์มันถึงได้รับไปรู้อะไร และที่นำเจ็บใจอีกนั่นคือเดิน ไกลมากเลยคะจากร้านอาหารกว่าจะไปถึงพัฒพงษ์ ช่วยตั้งห้าป้ายรถเมล์ แฟนก็จะเรียกรถแท็กซี่ให้ตั้งแต่ในซอยแล้วแต่เราไม่ขึ้น เรารอรรณเสียวมากเลย ที่คนไทยด้วยกันยังมาทำแบบนี้หากินกันด้วยวิธีสกปรก เชื้อมัยคะด้วยความที่โมโหจะเดินๆจจนถึงพัฒพงษ์ เลย แต่พอได้ดูร้านรวงแล้วก็อึ้งๆแหละของก้อแพง เลยกลับบ้านคิดว่า และก็คิดว่าไม่ไปอีกแล้วเจ็ดคะ ก็เข้าใจว่าทำไมเมื่อตอนสาวๆที่ยังไม่ได้แต่งงานจนถึงวันนี้ที่บ้านเค้าถึงห้ามไม่ให้เรามาแถวนี้ สรุปแล้วครอบครัวเราแล้วสาวสาวก็ไม่ได้ไปเพราะคิดถึงบ้าน... ก็อยากจะบอกท่านว่าเวลากลับบ้านเรา ไรๆก็ระวังกันไว้ให้ดีคนเราสมัยนี้มันหากินกันหลายรูปแบบขนาดเราว่าระวังตัวแล้วเขียนะก้อยยังไม่พ้อ โคนสังคองเขิวเลยคุณจาก เจ้และสามี

ประสบปัญหา เรื่องไม่มี work permit

สวัสดิค๊ะ ท่านผู้อ่านทุกท่าน

ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่ประสบปัญหา เรื่องไม่มี work permit ครั้งแรกที่เข้ามาอยู่ที่ประเทศไอร์แลนด์ มีฝรั่งที่เขามิโรงแรมในเครือถึง ๑๒ โรงแรม และเขาได้ไปเมืองไทยเพื่อหาแรงงานไทยมาทำงาน โรงแรมในเครือ เขาทำทุกอย่างให้ถูกต้องตามกฎหมายหมด ดิฉันมีเอกสารทุกอย่างครบถ้วน ดิฉันมาทำงานด้านโรงแรมที่นี้เป็นครั้งแรกเพราะอยู่เมืองไทย ดิฉันจะทำงานด้านบัญชีและเป็นเจ้าของส่วนตัวของคนที่มีฐานะ งานทำความสะอาดก็เคยทำแต่ที่บ้านตัวเองไม่เคยรับจ้างทำความสะอาดมาก่อน วันแรกที่มาฝึกงานไม่ทราบแหล่งมาจากไหน ทั้ง ๆ ที่อากาศหนาวดิฉันเหงื่อไหลหยดแหมะ ๆ คนที่สอนงานให้ดิฉันมองหน้าดิฉันด้วยความแปลกใจและปนสมเพช ดิฉันทั้งเหนื่อยทั้งหอบเพราะไม่เคยทำงานแบบนี้มาก่อน แล้วเธอก็ส่งโลโก้ขวดเล็กให้ดิฉันดื่ม ครั้งแรกที่ดิฉันมาเป็น house keeping ทำความสะอาดห้องพักโรงแรม ขั้นตอนการทำงานต้องดึงผ้าปูเตียงและปลอกหมอนออกอย่างรวดเร็วแล้วต้องปูเตียงใส่ปลอกหมอนปูผ้าคลุมเตียงให้สวยงาม หลังจากนั้นต้องเช็ดทำความสะอาดห้อง เก็บขยะทั้งในห้องพักและห้องน้ำ ล้างถ้วยชาด้วยกาแฟเช็ด แล้วจัดวางให้เรียบร้อยพร้อมวางชากาแฟน้ำตาลนม ต่อไปก็เข้าไปทำความสะอาดห้องน้ำ อ่างอาบน้ำ อ่างล้างหน้า กระจก จัดวางผ้าเช็ดมือ ผ้าเช็ดหน้าและผ้าเช็ดตัว สบู่แชมพูครีมขนาดหมวกคลุมผม มีม็อมพื้นห้องน้ำ ในแต่ละวันต้องทำความสะอาดห้องประมาณ ๑๒ - ๑๔ ห้อง บางห้องมีเตียงคู่ บางห้องมีเตียงเดี่ยวและเตียงคู่ บางห้องมีเตียงคู่ ๓ เตียง บางห้องมีเตียงเด็ก บางห้องมีเตียงเสริมอีก ห้องน้ำบางห้องสกปรกมาก บางครั้งคนที่มาพักเป็นผู้สูงอายุและท้องเสีย ตามพื้นและผนังและเอะอะไปหมด ดิฉันไม่เคยเจอห้องน้ำสกปรกแบบนี้ เพราะที่บ้านห้องน้ำสะอาดตลอด ตอนที่ดิฉันมาทำงานใหม่ๆ เห็นห้องน้ำสกปรกนึกถึงแล้วทานข้าวไม่ลง ดิฉันทำงานกับเจ้านายที่พาดิฉันมาได้ ๓ เดือน เขาก็ส่งดิฉันมาอยู่อีกโรงแรมหนึ่ง ที่นี้ให้งานพวกดิฉันน้อย บางอาทิตย์หักค่าที่พักไปแล้วเหลือเงินแค่ ๒๑ ยูโร พอดิฉันได้เจอคนไทยที่ทำงานอีกโรงแรมหนึ่ง และเจ้าของโรงแรมได้ ทำเว็ทเพอมีทให้กับเขา มีชั่วโมงทำงานให้มากพอสมควรไม่น้อยจนเกินไป ดิฉันกับเพื่อนอีก ๒ คนจึงพากันมาสมัครทำงานที่โรงแรมใหม่และหวังกันว่าจะได้เว็ทเพอมีทเหมือนกับเพื่อนคนที่ทำอยู่ก่อน แต่ปรากฏว่าดิฉันพร้อมทั้งเพื่อนที่ตามมาไม่มีใครได้เว็ทเพอมีท เพื่อน๑ คนกลับไปทำงานที่โรงแรมเก่า และโรงแรมเก่า ก็ได้ทำเว็ทเพอมีทให้เขาแต่ดิฉันกับเพื่อนที่ตามมาทั้งสองยังไม่มีเว็ทเพอมีทเหมือนเดิม คนที่ตามดิฉันมาเมื่อก่อนดิฉันทำงานทำความสะอาดห้องพักด้วยกัน ดิฉันมารู้จักเขาที่ประเทศไอร์แลนด์ เขาเป็นคนชื่อจิลลา ดิฉันเมื่อเขาเลขขอย้ายลงมาทำงานในครัว และเลิกคบกับเธอคนนั้น เพราะเธอฉลาดรู้มากและเอาเปรียบทุกเรื่อง เวลามีปัญหาที่เอาตัวรอดคนเดียว เธอไม่ใช่เพื่อนที่ดี เวลาส่วนใหญ่ดิฉันจะอยู่กับงานเลยไม่ค่อยได้คบใครและไม่ค่อยจะรู้ความเคลื่อนไหวว่าใครเขาทำอะไรกันที่ไหน และเมื่อประมาณเดือนธันวาคมปีที่แล้วเธอคนนั้นรู้ว่า พาสปอร์ตของดิฉันจะหมด เธอคนนั้นก็ไปเที่ยวพูดให้เพื่อนๆ ที่ทำงานของดิฉันและยังบอกกับทุกคนว่าถ้าพาสปอร์ต ดิฉันหมดต้องถูกส่งกลับ เพราะไม่มีเว็ทเพอมีทยังอยู่ได้แต่ไม่มีพาสปอร์ตอยู่ไม่ได้จริงๆแล้วดิฉันได้ส่งพาสปอร์ตไปต่ออายุแล้วเมื่อตอนต้นเดือนสิงหาคมแต่เผชิญทางกระทรวงการต่างประเทศได้เปลี่ยนให้ใช้ป็น อี - พาสปอร์ต และต้องไปทำการต่อด้วยตัวเอง ไม่สามารถต่อทางไปรษณีย์ได้อีกต่อไป ดิฉันไม่รู้จะทำอย่างไรดี แต่ทุกครั้งที่มึปัญหาดิฉันจะโทรปรึกษา คุณอรทัยทุกครั้ง เธอจะพยายามช่วยคิดช่วยแก้ปัญหาและพร้อมไปกับปลอบใจดิฉัน เธอพยายามช่วยดิฉันอย่างเต็มที่ทุกครั้ง ดิฉันขอขอบคุณคุณอรทัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย เธอแนะนำ ให้ดิฉันโทรขอคำปรึกษาจากคุณหนู ดิฉันค้นหาเบอร์โทรศัพท์คุณหนูซึ่งจดไว้หลายปีแล้วแต่ก็โทรติดต่อไม่ได้ เบอร์คุณเพ็ญก็ปิดเครื่อง มีที่อยู่ของเว็บไซต์สายสัมพันธ์ ตอนแรกดิฉันพยายาม กดเข้าไปในเว็บไซต์แต่กดไม่ได้ เพราะดิฉันไม่ค่อยเข้าใจเรื่องคอมพิวเตอร์มากนัก พยายามกดไปติดต่อกระทรวงต่างประเทศ โทรให้ลูกสาวช่วยโทรถาม และพยายามหลาย ๆ วิธีจนวายเป็นหมด และพยายามเข้าไปในเว็บไซต์ไทยไอร์แลนด์ได้สำเร็จ อ่านทุกหน้าของเว็บไซต์จนพบเบอร์โทรศัพท์ของคุณหนูและคุณเพ็ญ ดิฉันเลยโทรหาคุณหนูขอคำปรึกษาขอความช่วยเหลือ ซึ่งคุณหนูเธอ ก็เป็นคนใจดี ให้คำปรึกษาให้คำชี้แนะจนดิฉันประสบความสำเร็จ ทางสถานทูตอนุโลมให้ดิฉันต่ออายุพาสปอร์ตทางไปรษณีย์ได้อีก ๕ ปี ความสำเร็จครั้งนี้เหมือนขลุ่ยเขาออกจากอก อีก ๕ ปี ดิฉันก็ยังพอจะขยับขยายหรือหาหนทางได้อีก

ระยะความสำเร็จครั้งนี้ต้องกราบขอบพระคุณคุณหมุหรือ ดร. เสาวรัตน์ จอร์แดน อย่างมากที่ทำให้ความช่วยเหลือและให้คำแนะนำจนดิฉันหมดปัญหาเรื่องพาสปอร์ตซึ่งขณะนั้นเป็นปัญหาใหญ่ มากกว่าเว็ทเพอมีทเสียอีก ขอให้สารสัมพันธ์ อยู่เป็นศูนย์รวมและบอกข่าวการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ให้คนไทยในไอร์แลนด์ได้ทราบต่อไปนาน ๆ ดิฉันทำแต่งงานไม่ทราบอะไรเลย ได้เป็นสมาชิกสายสัมพันธ์ ยังได้ทราบความเคลื่อนไหวข่าวคราวและมีความรู้ต่างๆ จากสายสัมพันธ์ ดิฉันขอให้สายสัมพันธ์และทีมงานอยู่เป็นศูนย์รวมของคนไทยและเป็นที่พึ่งของคนไทยที่ประสบปัญหาไปนานๆ และเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่ขอเป็นกำลังใจให้ หลังจากจบเรื่องพาสปอร์ตแล้วดิฉันยังมีปัญหาขอความช่วยเหลือจากสายสัมพันธ์อีกและดิฉันจะเล่าปัญหาที่ขอความช่วยเหลือจาก สายสัมพันธ์อีกในตอนต่อไป.....อัจฉรา ชาวกรุง

คดี ๆ ศึกษาดี ๆ ก่อนจะมีสามีฝรั่ง

ดิฉันได้มาอยู่ประเทศอังกฤษ (เมืองที่เค้าว่าเป็นเมืองผู้ดี) และได้มาแต่งงานกับคน (แก่) อังกฤษ โดยผ่านกับนายหน้าคนไทยที่มีสำนักงานอยู่ที่พญา ดิฉันได้เสียค่านายหน้าเป็นเงินจำนวนไม่น้อย (60,000 บาท) และได้พบกับชาย (หนุ่ม) เหลื่อน้อยที่มีอายุรุ่นคราวพ่อของดิฉัน เราได้พูดคุยโดยผ่านล่ามในครั้งแรกที่พบกัน เพราะภาษาอังกฤษของดิฉันก็แบบงูปลาๆ และหลังจากเริ่มที่จะคุ้นกับเขา ล่ามก็จะปล่อยให้เราพูดคุยกันเอง

ดิฉันรู้เรื่องมั่ง ไม่รู้มั่ง และดิฉันก็ตกหลุมรักเขา เพราะเขาดูสุภาพ และเป็นคนใจดี และดิฉันก็ตัดสินใจตกลงแต่งงานกับเขา และเขาก็บอกนายหน้าว่า อีก 1 อาทิตย์ เขาก็จะกลับอังกฤษ โดยที่เขาบอกว่า จะส่งเอกสารตามมาให้ทางนายหน้าจัดการเรื่องวีซ่า

หลังจากที่เขากลับไปอังกฤษ ดิฉันก็รอวีซ่า และได้มาอยู่ที่อังกฤษจริงๆและเขาก็มากอยรับที่สนามบินที่ลอนดอน เขาจะตื่นเต้นมากพอๆกับดิฉัน

หลังจากที่ได้คุยกัน เขาก็พาไปที่รถ เพื่อจะกลับไปยังที่พัก (บ้านรถ) เขาบอกว่าบ้านของเขาเป็นบ้านเคลื่อนที่ (รถ) และตัวเขาก็ทำงาน เป็นพนักงานทำความสะอาด ดิฉันแทบช็อก

แต่จะทำไงได้ ในเมื่อมาถึงที่นี่แล้ว จะกลับไปก็ไม่ได้ ต้องทนอยู่และลืมบอกไปซะ เขายังมีโรคประจำตัวที่จะต้องได้รับการผ่าตัด

ดิฉันไม่คิดไม่ฝันว่าจะมาเจอกับเหตุการณ์ที่ตัวเองไม่ได้ก่อ สงสัยกรรมเวรคงตามฉันมา และสามี (คนที่ดิฉันอยู่ด้วยที่นี่) เขาเป็นผู้ชายที่พูดจาหยบคาย สกปรก ลามก เขาพูดภาษาไทยได้ชัดเจนนมาก เพราะเขาเคยไปเที่ยวเมืองไทยบ่อยๆ ทุกวันนี้ ดิฉันยังไม่รู้ชะตากรรมของตัวเองเลยว่าเมื่อไรจะมีโอกาสได้กลับไปเยี่ยมบ้าน หรือมีโอกาสได้ส่งเงินไปช่วยเหลือพ่อแม่ของดิฉันที่แก่จุดสำห้ไปกู้หนี้ยืมสินมาจ่ายค่านายหน้าให้ดิฉัน

ขอบอกเพื่อนผู้หญิงด้วยกัน ถ้าหากอยากจะมีสามี (ฝรั่ง) ขอให้ศึกษากันดีๆ ก่อนที่จะตัดสินใจจะได้ไม่ต้องมานั่ง-นอนซ้ใจเหมือนดิฉันที่ *มา คู่สร้างคู่สม*

ประสบการณ์ส่วนตัว.....ส่วนตัวจ้า

แอน แอน แอน พบกันอีกแล้วกับตะขบ ที่ไม่ใช่ตะขบ Spring time กำลังจะจากไป พร้อมกับ Autumn time เข้ามาแทนที่ ช่วงนี้อากาศเปลี่ยนแปลงอยู่บ่อยบ่อย บางวันก็ร้อน บางวันก็ หนาว สลับกันไป ส่วนเมืองไทยตอนนี้ก็มีฝนตกแทบทุกจังหวัด ลม น้ำ อากาศ ก็เหมือนกับชีวิตมนุษย์ ที่เปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาบางท่านสงสัยว่าตะขบเป็นใคร ประวัติตะขบนะ ขอบอก เรื่องราวในชีวิตมันยาว ยาวเล่าสามปี สี่เดือนก็ยังไมจบพอๆกับหางอึ่งเลย มีทั้งเรื่องความสุข หนุกหนาน ทุกข์ เสรีลละเล้ากันไป แต่ตะขบจะเล่าพอสังเขปว่า บ้านเกิดตะขบนะ อยู่ไม่ใกล้ ไม่ไกลจากสนามบินที่หฺรู อลังการ์ ที่สุดในเอเชียตอนนี้มากนั้ นั่นก็คือ สนามบินสุวรรณภูมินะเอง หลังจากจบมัธยมปลายที่บ้านเกิดแล้ว ตะขบก็เหมือนกับวัยรุ่นทั่วๆไปที่อยากจะเข้ามาศึกษาต่อในเมืองที่ใครๆก็บอกว่าศิวิไลด์ นั่นคือ กรุงเทพมหานคร นะเอง และนี่คือการจากบ้านเกิดเป็นครั้งแรก พร้อมกับเป็นจุดหักเหของชีวิตด้วยเช่นกัน ที่กรุงเทพ ต้องเรียนและทำงานไปด้วยพร้อมกัน ถามว่าเหนื่อยมั๊ย สุดสุดเลยแหละ แต่ช่วงนั้นยังเป็นวัยรุ่นไฟแรงกะ ฮึดสู้ตลอด มองปัญหาและอุปสรรคเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถ แต่ด้วยความที่เราใช้สติในการแก้ปัญหาทุกอย่างก็เลย โอเค และเรายอมรับความเป็นจริงของชีวิต คิดแต่ว่าวันนี้พรุ่งนี้เท่านั้น ชีวิตก็เป็นอย่างนี้มาหลายสิบปี จนถือเป็นเรื่องปกติ ชีวิตมนุษย์กินเงินเดือนก็เป็นแบบนี้แหละ อยู่แบบเดือนชนเดือน มีเก็บบ้างไม่มีเก็บบ้าง บางคราวก็ทำอาชีพเสริมนั่นคือขายเครื่องสำอางค์ ก็หนุกหนานดีและกำไรก็ดีด้วย หลังจากถูกพระเจ้าฝึกความแข็งแรงและอดทนมาหลายปี จนเริ่มใกล้เข้าสู่วัยทอง กามเทพก็ได้แผลงศรให้ตะขบได้พบชายหนุ่มผู้ใจดีโดยบังเอิญ บังเอิญ ก็ต่างดูใจกันสักระยะหนึ่งว่าเขาหลอกเราหรือเราหลอกเขาหรือเปล่า ในที่สุดก็ทราบว่าไม่มีใครหลอกใคร(เพราะไม่มีให้หลอก ฮิฮิ) เขาคอนนั้นก็เลยขอตะขบแต่งงาน... ตะขบตอบ ตกใจโดยไม่ต้องคิดนานเลยแหละ(ก็ใกล้จะเป็นสาวแก่เนี่ยะ)และแล้วเวลานี้ชายหนุ่มผู้โอริชผู้โชคคือนั่น ตอนนี้ได้กลายเป็นคุณพ่อมือใหม่ของลูกชายไปเรียบร้อยโรงเรียนตะขบแล้วจะ ตะขบและครอบครัวทุกวันนี้เรามีความสุขตามอัธภาพ เราพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่เพราะตะขบคิดว่ายู่อย่างคนรวยจะไม่วันรวย อยู่อย่างคนจนจะไม่วันจน ชีวิตคนเราไม่แน่นอน สุขบ้างทุกข์บ้าง แต่มนุษย์เรานั้นเลือกที่จะจำแต่สิ่งที่ไม่ดีและปมด้อยของชีวิต...ลองย้อนกลับไปมองสิ่งที่ดีในชีวิตบ้างเราจะ

เห็นว่าเรื่องที่ดีเกิดขึ้นกับเรามากมาย แต่เราเลือกที่จะไม่จำเองต่างหาก ถ้าเราไม่เคยผิดหวัง เราก็ไม่ทราบถึงความสมหวังเป็นยังไง เพราะฉะนั้นทำดี คิดดี สิ่งที่ดีๆก็จะเข้ามาเอง ขอให้ทุกๆท่านมีความสุขกันถ้วนหน้านะคะ..อ้อที่ตะขบมา เจ๊าะเง๊ะ.. จี๊ยะ ก็เนื่องจากเป็นคน ไม่อยู่หนึ่ง และชอบอาสาจ้า....ด้วยความปรารถนาดีจาก ตะขบค่ะ

มุมมองประสบการณ์จากสมาชิก ตอน ดินค้าส่งออก...ฝรั่งเกียจ

ท่านผู้อ่านหลายท่านคงได้อ่าน ได้ฟังเสียงและชมทางโทรทัศน์ไปบ้างแล้ว ถึงกรณีของผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจหลายท่านได้ออกมาวิจารณ์และพยากรณ์ถึงสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในปี 2550 นี้ คือ ไม่ค่อยสดใสเท่าไรหรอก โดยเฉพาะเรื่องการส่งออก ผู้ส่งออกทั่วไป คงจะชะงักงันของ Bank ชาติ เรื่องค่าเงินบาทกันทั่วไป หลายท่านที่มีธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวซึ่งก็ถือว่าเป็นการส่งออกเช่นกัน ก็พากันหวาดหวั่นไปทั่ว เพราะเหตุการณ์ระเบิดกรุงเทพฯคืนวันสงกรานต์ปีเก่าไปสร้างความหวาดกลัวให้กับบรรดานักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไปตาม ๆ กัน.....วันนี้เลยอยากถือโอกาสแสดงแม่ไม้มวยวัดแนะนำการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเสียหน่อย เผอิญช่วงปีใหม่ผมได้เดินทางไปทางภาคเหนือ ได้มีโอกาสพบกับชาวอังกฤษคนหนึ่งที่มาอาศัยอยู่ในประเทศไทย ขอข้านะครับว่ามาอยู่อาศัยเลยจริง ๆ ไม่ใช่มาท่องเที่ยวชั่วคราวแล้วก็เดินทางออกไป แต่ประเด็นที่ผมสนใจเป็นพิเศษก็คือสุภาพบุรุษชาวอังกฤษท่านนี้มีวัยประมาณ 75 ปีแล้ว แต่สังเกตุยังแข็งแรงอยู่มาก น่าจะมีชีวิตอยู่ไปได้อีกหลายปีทีเดียว สัมภาษณ์ดูก็เลยมทราบว่าคุณ จอห์น คือคุณจอห์นเคยรับราชการให้กับประเทศอังกฤษและเกษียณเมื่ออายุประมาณ 55 ปี ที่น่าสนใจมันอยู่ตรงที่รับคือภายหลังจากคุณจอห์นเกษียณ แยกได้รับเงินบำนาญจากรัฐบาลอังกฤษเดือนละนับแสนบาทไทยทีเดียว รายได้ต่อเดือนดังกล่าวถ้านำมาใช้จ่ายที่เมืองไทยต่อเดือนก็นับว่ามากโขอยู่ ไม่ต้องดิ้นรนทำมาหากินอะไร ใช้เงินอย่างเดียวก็อยู่ได้อย่างสบาย แต่ถ้าอยู่ที่ประเทศอังกฤษ คุณจอห์นสารภาพเลยว่าไม่พอใช้แน่ ๆ ดังนั้นเองคุณจอห์นจึงเดินทางมาอยู่ที่ประเทศไทยประกอบกับไม่มีครอบครัว(อาจจะเป็นโสดหรือหม้าย) คุณจอห์นได้รู้จักกับสาวไทยคนหนึ่ง และในที่สุดก็ได้แต่งงานอยู่กินกัน นับตั้งแต่อายุ 55 ปี หลังเกษียณจนถึงปัจจุบันคุณจอห์นอายุ 75 ปี ก็ได้อาศัยอยู่ที่เมืองไทยกับครอบครัวไทยร่วม 20 ปีแล้ว แก่ได้มาซื้อบ้านและไม่ได้มาแย่งงานคนไทยทำมาหากินอะไร เพราะวัน ๆ ใช้เงินจากบำนาญก็อยู่ได้สบายแล้ว....ข้อมูลที่ได้จากการพูดคุยกับคุณจอห์นทำให้ผมจินตนาการถึงจำนวนข้าราชการเกษียณจากประเทศรายได้ที่มีค่าเงินบาทแพงกว่าบ้านเรามาก ๆ เช่น อังกฤษ อเมริกา และประเทศแถบยุโรป สแกนดิเนเวีย ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น หรืออีกหลาย ๆ ประเทศ ถ้ามีการทำวิจัยก็น่าจะทราบถึงจำนวนคนเหล่านี้ ซึ่งน่าจะนับล้าน ๆ คนทั่วโลก อาศัยเงินบำนาญใช้จ่ายในประเทศคนเหล่านี้ก็คงไม่สุขสบายนัก ตรงกันข้ามถ้ามาบ้านเราก็อยู่ได้สบาย ๆ ไม่ต้องทำมาหากินอะไร หน้าที่การท่องเที่ยวน่าจะจัดตั้งหน่วยงานขึ้นมาดูแลกันเต็ม ๆ ไปเลยนะครับ เพื่อประสานงานและทำ Promotion ในการนำคนเหล่านี้มาใช้ชีวิตที่เมืองไทย ซึ่งก็ควรจะมีการกำหนดยุทธศาสตร์รองรับคนเหล่านี้ทางด้านความอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เมื่อเค้ามาใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นเพื่อให้พวกเขาได้มีโอกาสได้ใช้ชีวิตในสังคมเดียวกัน ลองคำนวณตัวเลขคร่าว ๆ คุนะครับ เริ่มจากจำนวนประเทศกลุ่มเป้าหมายหลัก ๆ และจำนวนข้าราชการ คำนวณรายได้ต่อเดือนนับแสนบาท ลองคิดดูปีหนึ่ง ๆ นำเงินเข้าประเทศได้สักเท่าไร? ฝรั่งบางคนสุขภาพดีอย่างเช่นคุณจอห์น อาจอยู่ได้ถึง 20-30 ปี ซึ่งรัฐบาลเค้าก็จะจ่ายให้ตลอดชีวิตที่เหลือ ถ้าจะพูดง่าย ๆ ก็คือเป็นการนำงบประมาณด้านสวัสดิการข้าราชการเกษียณของประเทศเหล่านี้มาใช้ในบ้านเรานั้นแหละครับ ถ้าเห็นว่าตัวเลขน่าสนใจก็ INVEST เลยครับ ทำให้เป็นเรื่องเป็นราวในระยะยาว เหลือจะคุ้มครับ....ด้วยความปรารถนาดีจากคนรักปท

ไทย แบบ ญี่ปุ่น “เทพิง”

เมื่อหลายวันก่อนพวกเราได้แวะไปทานอาหารไทยแบบญี่ปุ่นที่แถวถนนเคียร์พาร์ค ชื่อร้าน โยไทย เลยอยากนำมาเล่าสู่กันฟัง ร้านอาหารนี้เขียนหน้าร้านว่าเป็นอาหาร แดบเอเชีย เวลาดูรายการอาหารแล้วจะเห็นว่ามีส่วน ไทย จีน และ ญี่ปุ่น โดยอาหารญี่ปุ่นนั้นก็ปรุงโดยก๊วกชาวไทย โดยเฉพาะอาหารประเภท “เทพิง” อาหารประเภทเทพิงนี้เป็นที่นิยมในประเทศญี่ปุ่นมาก และต่อมาก็เป็นที่นิยมในเมืองไทย ในร้านจะมีมุมกระทะใหญ่ๆ ซึ่งก๊วกจะมายืน “ผัด” อาหารให้เราชมและเสิร์ฟเราเดี๋ยวนั้น หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ เราจะเห็นวิธีการปรุง และ ผัด และเราจะเห็นว่า ซอสอะไรบ้างที่ทางก๊วกเติมลงไป ในอาหารที่เรารับประทาน ซึ่งจะเป็นที่ชื่นชอบของลูกค้ามากวันนั้น พวกเราได้รับการบริการอย่างดีจากคุณ เบ็ลล์ และ คุณ สง่า โดยคุณเบ็ลล์ทำให้พวกเราฟังว่า เดิมทีคุณเบ็ลล์เป็นคนจังหวัด มหาสารคาม แต่ไปโตที่อุบล แล้วได้ไปทำงานที่โรงแรมมีชื่อที่กรุงเทพฯ หลายต่อหลายที่ อาทิเช่น แอมบาซาซาเคอร์ เอช แลนด์มาร์ค เอช แซงการีล่าเอช และยังมีประสบการณ์ต่างประเทศ ที่ประเทศไชพลัส และ อังกฤษ อีก เพราะว่ามีประสบการณ์มากมายขนาดนี้เลยเป็นที่สนใจจากเจ้าของร้าน และได้รับการติดต่อว่าจ้างจากเจ้าของร้านให้มาเป็นก๊วกที่ร้านนี้ ตอนนี้คุณเบ็ลล์ก็มาอยู่ที่ประเทศไอร์แลนด์ได้ 3 ปีแล้ว คุณเบ็ลล์ยังเล่า “เล่าไป ผัดไป ไชวี่ลลา ดอกไข่ โยนไข่ไป” ให้กับพวกเราได้ฟังอีกว่า ได้รู้จักกับคุณสง่าซึ่งเป็นคนจังหวัดศรีสะเกษที่ประเทศอังกฤษซึ่งขณะนั้นได้ทำงานร่วมกัน และคุณเบ็ลล์ได้เห็น “เวว” ว่าคุณสง่าก็ทำอาหารแบบ “เทพิง” ได้ดี พอคุณเบ็ลล์มาอยู่ที่ไอร์แลนด์ได้ระยะหนึ่งเลยถือโอกาสชวนคุณสง่ามาทำงานด้วยกันที่ไอร์แลนด์ ขณะนี้คุณสง่าก็อยู่ที่ร้านนี้มานาน เกือบ 8 เดือนแล้ว และยังมีโอกาสได้พบเพื่อนซึ่งเป็นคนจังหวัดเดียวกันด้วยอีก 1 คน ...อยากให้เพื่อน ๆ ได้ลองไปชิมกันนะคะ ร้านนี้อร่อย และ มีความบันเทิงไปในตัวด้วยค่ะ บรรยากาศก็กันเองมากๆ เลย

จาก Mrs. ไชม่อน

สวัสดีค่ะ ท่านผู้อ่านสารสัมพันธ์ทุกท่าน ดิฉันมีเรื่องจะเล่าให้ท่านผู้อ่านฟัง เพื่อที่เราจะได้รู้ว่าในยามคับขันหรือยามที่เราต้องการน้ำใจในการสามัคคีกันนั้นระหว่างคนยุโรปกับคนไทยเรา ดิฉันคิดว่าท่านผู้อ่านคงคิดเหมือนดิฉันว่า เรакคนไทยยังงี้ก็ยังมีน้ำใจกว่า คือว่าดิฉันได้ไปเยี่ยมญาติผู้นับถือกันในประเทศแถบยุโรปประเทศหนึ่ง ดิฉันได้แวะไปพักบ้านเค้าและก็ได้รับการต้อนรับอย่างดีเหมือนเดิม เวลาหลายวันก็ผ่านไปด้วยดีจนกระทั่งวันหนึ่งญาติท่านนี้ก็ได้อุปรับหลาน ๆ ของแกกลับจากโรงเรียน (ปกติแกก็จะไปรับ-ส่งเด็ก ๆ ที่โรงเรียนบ่อย เพราะพวกเค้าเกษียณแล้วค่ะ และเวลาที่พ่อแม่ของเด็กไม่ว่างไปรับนะค่ะ) หลานแกก็มากดกริ่ง แต่ไม่ยอมเข้าบ้าน ดิฉันก็ชะง่อนหน้าไปดูทางหน้าต่างด้วยความสงสัยว่าทำไม พวกเค้าไม่ขึ้นบ้านกันทั้ง ๆ ที่ดิฉันก็เปิดประตูให้แล้ว อ้อ! ลืมบอกไป บ้านญาติผู้นี้แกอยู่พาร์ตเมนต์ค่ะ แต่ความสงสัยของดิฉันก็หายไป เหลือแต่ความกลัวค่ะ ดิฉันเห็นไฟทุกทวมต้นไม้ใหญ่ที่แห้งแล้วนะค่ะ แล้วตรงที่ไฟกำลังไหม้ นั่นก็เป็นแหล่ง commercial ที่มีร้านขายยา ร้านซักแห้ง ร้านขายหนังสือ ร้านขายขนมปัง และมีนิตยารต์ด้วย ส่วนอพาร์ตเมนต์ที่เราอยู่กันนั้นก็ไม่ไกลจากจุดที่ไฟไหม้เลย เด็ก ๆ ตะโกนบอกดิฉันว่ามาดูไฟไหม้กัน แกรมพวกผู้ใหญ่ก็จับกลุ่มคุยกันและดูไฟที่กำลังลามขึ้นเรื่อย ๆ (ลืมบอกไปค่ะว่าตรงต้นไม้ที่ไฟกำลังไหม้ นั่น ก็เป็นบริเวณเดียวกันกับที่ทิ้งขยะแห่งต่าง ๆ ด้วย) คุณเชื่อกันว่า ฝรั่งทุกคนต่างยืนดูกันเฉย เค้าบอกว่า เดี่ยวคอยรดดับเพลิงมา คุณผู้อ่านคิดดูก็แล้วกันว่า ถ้าลมพัดเอาไฟมาทางร้านต่าง ๆ นั้น จะเป็นยังไง จากที่ไหม้น้อย ๆ แล้วค่อย ๆ ลามจนเป็นไฟแดงเพลิงน่ากลัวขนาดนั้น ดิฉันดูแล้วก็คิดว่าถ้าเป็นเมืองไทยหรือเป็นย่านชุมชนคนเอเชียหรือคนไทย ดิฉันเชื่อได้ว่า ทุกคนจะช่วยกันดับเพลิงคนละไม้ละมือ ในระหว่างที่คอยรดดับเพลิงมา และคุณผู้อ่านเชื่อไหมว่า กว่าดับเพลิงจะมาถึงใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมง นี่แหละค่ะ ประสบการณ์ที่ดิฉัน ได้พบมาและคิดว่าท่านผู้อ่านคงเห็นด้วยกับดิฉันคือ ความมีน้ำใจเมื่อภัยมา เรакคนไทยไม่ด้อยกว่าคนชาติยุโรปเลย ท่านผู้อ่านว่าจริงมั๊ยคะ.....